

Князь Данило у хана

Олександр Олесь

Все ж татари не лишили,
Не покинули наш край.
Незабаром хан татарський
Присилає: "Галич дай!"

Зажурився князь Данило:
"Ми стомились в боротьбі,
Але, хане, мого краю
Не угледіти тобі.

Не угледіти сліпому
Сяйва сонячного дня".
Так говорить князь Данило
І сідає на коня.

Ось уже й золотоверхий
Видно Київ на горі.
Князь заїхав. Довго радивсь
І моливсь в монастирі.

Довга жде його дорога;
Аж над Волгою в степах
Стали табором татари
І живуть в своїх возах.

Довго їхав князь Данило,
Приглядався до орди, —
Як вона живе злиденно
Серед лиха та біди,

Як вклоняється то сонцю,
То деревам, то зіркам,
Як вона приносить жертви
Хмарам, вихорам, вітрам...

Ось і Волга, ось і табір.
"Хто це їде? Хто це? Стій!"

"Князь я галицький, Данило...
Де живе тут хан Батий?"

Князь приїхав. Хан татарський
У шатрі своїм сидів.
"Добре, князю, що, хоч пізно,
Ти побачитись схотів.

Поживи у мене в ханстві,
Придивися до життя!
Може, хочеш ти напитись?
Спробуй нашого пиття.

Ти тепер вже наш, татарський..."
Хан сміявся, жартував
І замість свого кумису
Пива князеві подав.

Цілий місяць жив Данило,
Цілий місяць гостював,
І не йти на княжий Галич
Хан Данилу обіцяв.

І вернувся князь Данило,
Галич був, як день ясний,
Та сумний був князь Данило,
Як могила, мовчазний.